

— Скажи, чому той валторніст худий
встає й виходить, погасивши свічку?
— Моя кохана, не дивись туди!
Там — вічність...

— Скажи, чому встає старий флейтист?
І гасить свічку? І стихають кроки...
— Не треба. Не печалься. Не дивись.
Його покликав спокій...

— Скажи, чому, відклавши вбік гобой,
учитель твій пішов і не вертає?
— О, не дивись туди, моя любов.
Там — тайна...

— Скажи, чому не чуть віолончель?
Чому в моїм волоссі стільки срібла?
Чому втомились руки, і плече
промокло наскрізь од ридання скрипки?

І ти ідеш, мій друженько, мій брат?
Візьми й мене,
Боюсь я бути остання...
А треба грати!
Димок над пультом тане...
Остання нотка, гостра, як печаль.
Останній цвях у музикальну сферу,
яку віками вчили ми звучать.
А нам, о браття,
вказано на двері.

Кого просить, кого на поміч звать,
коли душею розмиває тіло?
А втім, — була би музика жива!

У ній — надія.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.